

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 607

CHÂN THẬT TU HÀNH TU TỪ CHỖ NÀO?

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Hai ngày 09/08/2021.

Ta cứ tìm chốn thanh vắng, yên tĩnh, không có phiền não để tu, cho rằng như vậy thì mới tốt. Thật ra nơi đó chỉ là Thanh Tịnh giả. Chúng ta từ nơi đối nhân xử thế tiếp vật mà không khởi tâm ưa thích, không khởi tâm chán ghét thì đó mới là Thanh Tịnh chân thật.

Hòa thượng nói: *“Ta tu hành là tu từ chúng sinh. Gặp thuận cảnh ta không sinh tâm ưa thích, gặp nghịch cảnh ta không sinh tâm chán ghét. Đó mới là sự tu hành chân thật. Nếu xa lìa nghịch cảnh, xa lìa khó khăn thì ta không có sự khảo nghiệm. Ta mãi ở trong thuận duyên, thuận cảnh, không có khó khăn thì tự cho mình đã tu tốt, nhưng hễ chỉ gặp một chút khó khăn thì ta liền sinh tâm phiền não”.*

Chúng ta phải chuyển đổi, tìm cách “*tiêu hóa*” phiền não. Mỗi chúng ta đều gặp phiền não, khác nhau ở thời gian “*tiêu hóa*” phiền não nhanh hay chậm, không để phiền não ngự trị ở trong tâm, không để phiền muộn đến mức mất ngủ. Có người phiền não chỉ một lúc, có người phiền não cả một đời. Đó chính là phân biệt, chấp trước.

Hòa thượng nói: *“Mỗi ngày chúng ta niệm Phật, lạy Phật chính là để hàng phục tâm của mình, để bớt đi sự vọng động, bớt đi sự hướng ngoại. Nếu không niệm danh hiệu Phật thì tâm niệm vọng tưởng, niệm tài sắc danh thực thù, niệm tốt xấu, được mất, hơn thua”.*

Thời khóa là để buộc tâm lại. Nhưng thời khóa niệm Phật chỉ là thời khóa phụ. Thời khóa đối nhân xử thế tiếp vật trong suốt 24 giờ, chúng ta phải kiểm soát được tâm của mình. Đó mới là thời khóa chính. Có người cho rằng thời khóa ở trước Phật là thời khóa chính. Mỗi ngày họ dành 2 giờ thời khóa trước Phật, nhưng thời gian 22 giờ còn lại thì vọng động. Phàm phu chúng ta cần phải có thời khóa phụ trước Phật. Chúng ta phải hiểu rằng: Thời khóa phụ là thời khóa chính. Thời khóa chính là thời khóa phụ. Chúng ta thời khóa 2h trước Phật để kiểm tâm mình, để đưa tâm mình về quỹ đạo, từ đó suốt 22h còn lại chúng ta hướng tâm về sự chuẩn mực. Chúng ta không có thời khóa thì tâm mình chạy rong, suốt ngày chỉ vọng tưởng, lúc nào cũng nghĩ đến thành bại được mất tốt xấu hơn thua, nhất là tình chấp. Rất khó!

Nhà Phật nói: *“Ái bất trọng bất sinh Ta Bà”*. Nghiệp ái mà không nặng thì không vào cõi Ta Bà này. Nghiệp ái của chúng ta nặng cùng cực! Con ma ái dục luôn canh chờ chúng ta. Con người chúng ta cho đến khi chết, khi đã vào hòm áo quan thì mới sợ. Không kiểm soát được bản thân mình thì rất nguy hiểm, nguy hiểm từng giây, chứ

không phải từng giờ. **Chúng ta phải luôn cảnh giác cao độ, đặc biệt không bao giờ cho mình có cơ hội, phải kiểm soát tâm mình theo từng giây!**

Phật đã biết rõ căn tánh chúng sanh, Phật dạy “*Tứ Y Pháp*” để chúng sanh nương tựa vào bốn pháp này:

1. **Y pháp bất y nhân:** Chúng ta cứ y theo giáo pháp của Phật mà tu hành. Pháp không phải là người. Người cũng không phải là pháp. Người nói ra pháp đó nhưng chưa chắc người đó đã là pháp. Không có chuyện người đó sai thì pháp cũng sai.
2. **Y nghĩa bất y ngữ**
3. **Y trí bất y thức:** Con người phải có lý trí, nhưng không dựa vào lý trí của phàm phu mà phải nghe lời giáo huấn của Phật, nghe lời giáo huấn của Thánh Hiền, phải có sự tu dưỡng thì mới có trí tuệ. Chúng ta phải nương vào trí tuệ của Phật, trí tuệ của Thánh Hiền, không được nương theo tình cảm, không thương yêu một cách mù quáng, phải coi tất cả chúng sanh là như nhau.
4. **Y liễu nghĩa bất y bất liễu nghĩa**

Tình chấp của chúng ta vô cùng nặng nề. Chúng ta phải có cái nhìn rộng lớn, xả bỏ tình chấp, cố quên nó đi, nhân rộng nó ra. Chúng ta phải mở rộng tâm lượng, coi Cha Mẹ, con cái của người khác cũng là Cha Mẹ, con cái của mình để bình đẳng yêu thương. Mỗi chúng ta không ai thoát khỏi tình chấp nhưng chúng ta phải biết hoán đổi, nhân rộng, không để tâm mình khu trú ở một nơi hạn hẹp thì mới giảm được phiền não. Thay vì chỉ nghĩ đến một người Mẹ của mình thì chúng ta nghĩ đến rất nhiều người Mẹ đang đau khổ. Trong tình hình dịch bệnh khó khăn, chúng ta không chỉ lo lắng cho Cha Mẹ của mình mà lo lắng cho nhiều Cha Mẹ khác. Chúng ta không chỉ nghĩ đến con của mình mà cần nghĩ đến tất cả những người con khác.

Nếu không được dạy, không được học thì chúng ta chấp chặt, cho rằng nghĩa vụ thiêng liêng, làm Mẹ phải thương con, nhưng chúng ta rơi vào yêu thương mù quáng. Có một người Mẹ vì thấy con mình chơi xích đu bị ngã đau, người Mẹ đó đã xông vào đánh Cô giáo trong khi biết rằng Cô giáo đó đang mang thai. Đó là sự mù quáng, là bản năng không có lý trí. Bản năng không có lý trí thì không phải là con người. Con người phải có lý trí, phải biết phân biệt phải quấy tốt xấu, sống đúng pháp luật, sống đúng với thuần phong mỹ tục, sống đúng với tình người.

Có một người Mẹ chở con ra đường giữa lúc dịch bệnh Covid nguy hiểm, đang phải giãn cách xã hội. Cơ quan chức năng chặn lại hỏi thì người Mẹ đó chửi bới, xúc phạm từ trên xuống dưới. Đó là ngổ ngáo, cứ theo tập khí nông cuồng, ngạo mạn, vô lễ, vô phép, bất tuân, bất kính, đã làm ra một tấm gương vô cùng xấu cho người con nhìn thấy. Người công an nói: “*Chị đang xúc phạm tôi, chị đang xúc phạm Lãnh đạo, chị đang vi phạm pháp luật*”. Cuối cùng họ còng tay người Mẹ đó, đưa lên xe giải đi. Con người sống giữa cộng đồng mà không có cảm xúc, không đồng cảm với nỗi đau của đồng loại thì quá nguy hiểm! Loại người đó tương lai kiếp sau không thể làm người. **Đồng cảm không phải là đồng tình, không phải là nhìn trên góc nhìn của tình thức mà phải nhìn**

trên góc nhìn của trí tuệ. Đồng cảm là nhìn thấy nỗi đau của chúng sinh mà tìm cách làm giảm đi nỗi đau đó.

Thầy từng nói: *“Các vị đừng dùng 200 đũa nhỏ đó để ép chúng tôi rằng những đũa nhỏ đang cần cứu giúp. Nếu thật tâm cứu giúp người thì nơi nơi chúng sanh đau khổ đều đang cần cứu giúp. Hai trăm đũa trẻ không bằng hai nghìn đũa trẻ, không bằng 2 triệu đũa trẻ. Khi chúng tôi có mặt ở đó, chúng tôi làm hết sức mình, tận tâm tận lực. Khi chúng tôi ra đi, chúng tôi sẽ không nói lời từ biệt. Chúng tôi đến nơi có những chúng sinh khổ đau, chứ chúng tôi không tìm nơi an hưởng”*. Nếu họ dùng những đũa nhỏ để lợi dụng, để trục lợi cá nhân thì chúng ta không cần thiết phải nặng tâm. Tâm chúng ta phải để ở nơi chúng sinh. Chúng ta dù tu hành bao nhiêu năm mà vẫn để tình cảm, tình thức chi phối, ta và cái của ra. Chúng ta phải biết nhân rộng. Nghĩ đến Cha Mẹ, con cái thì nghĩ đến Cha Mẹ, con cái của bao nhiêu thiên hạ cũng cần phải được giáo dưỡng. Ta nghiêm khắc với người thì phải nghiêm khắc với chính mình.

Hòa thượng nói: *“Ngay trong cuộc sống thường ngày, cảnh giới này có nghịch cảnh, có thuận cảnh. Khi gặp nghịch cảnh ta không vui nhưng nghịch cảnh chính là cảnh tốt. Chúng ta may mắn gặp nhiều nghịch cảnh vì nghịch cảnh tăng thượng duyên cho chúng ta. Nếu không có nghịch cảnh thì chúng ta làm sao có thể rèn luyện cho chính mình? Nếu chúng ta Thanh Tịnh trong thuận cảnh thì tâm Thanh Tịnh đó là giả, không phải thật”*.

Trong *“Kinh Kim Cang”* có câu: *“Nhất thiết pháp đắc thành w nhân”*. Không luận là tất cả pháp thế gian hay tất cả pháp xuất thế gian, có thể nói là không hề khác nhau, đều là do nhân mà được thành tựu. Chúng ta đối mặt với khó khăn nhưng vẫn tự tại với khó khăn thì chúng ta thành tựu.

Trong mười điều tâm niệm của nhà Phật có câu: *“Có thân thể thì đừng cầu không bệnh khổ, vì không bệnh khổ tham dục dễ sanh”*. Chúng ta phải tranh thủ thời gian lúc cơ thể còn khỏe để làm nhiều việc tốt. Mọi sự thuận tiện khiến chúng ta ngã mạn, chứng minh mình hơn mọi người. Thế gian có câu: *“Ngủ quên trong chiến thắng”*. Trong khó khăn, trong nghịch cảnh, trong bệnh khổ, con người ta luôn luôn được phản tỉnh. Chướng ngại và bệnh khổ là những điều rất tốt giúp chúng ta cảnh giác. Trong cuộc đời, chúng ta chứng kiến, đưa tiễn biết bao nhiêu thân bằng quyến thuộc, bạn bè thân thiết sinh ly tử biệt, xung quanh chúng ta nhiều người đã lần lượt ra đi nhưng chúng ta vẫn nhõn nhõ, vẫn vui vẻ, nhanh quên. Tự tư tự lợi, tham sân si mạn, hưởng thụ năm dục sáu trần, danh vọng lợi dưỡng, công công, ngạo mạn khiến chúng ta quên hết. Nhà thơ Cao Bá Quát nhìn thấy người chết đã khóc cho kiếp người, khóc cho số phận: *“Người đi rồi sẽ đến phiên ta”*.

Hòa thượng nói: *“Chân thật tu hành phải tu từ nơi chúng sanh. Nếu rời chúng sanh thì bạn tu cái gì? Nhìn thấy người ưu thích thì sinh tâm luyến ái, nhìn thấy người chán ghét thì sinh tâm xa lìa ghét bỏ. Đó là tâm của sáu cõi luân hồi. Làm tới làm lui vẫn là làm việc của sáu cõi luân hồi, vẫn để tập khí hiện hành, y theo tình cảm chứ không y theo trí tuệ. Phải tu như thế nào? Đối với người mình ưu thích, hoặc oan gia đối đầu,*

hoặc người mình yêu thương thì chúng ta đều phải bình đẳng như nhau. Đó mới là tu. Nếu không có hai cảnh giới này ở trước mặt thì bạn tu ở đâu?”.

Nhiều người con rất vô lý, mắng Cha Mẹ của mình: “*Cha Mẹ tu đi, không tu là đọa Địa Ngục!*”. Cha Mẹ nói: “*Con tu thì con vãng sanh, Cha Mẹ không cần vãng sanh*”. Thật ra khi chính bản thân mình tu tốt thì tự nhiên mình sẽ chuyển được người thân, làm cho người thân cảm động. Chúng ta không vận dụng trí tuệ mà luôn áp đặt, dùng tình thức, dùng tình cảm để đối đãi với người. Chúng ta không ăn chay, không niệm Phật mà bắt người khác ăn chay, niệm Phật. **Chư Phật Bồ Tát luôn ở bên cạnh chúng ta, chờ chúng ta giác ngộ, đem giáo hóa để giác ngộ chúng sanh. Phương pháp độ chúng sanh tốt nhất là ta làm ra biểu pháp, làm ra tấm gương, khiến chúng sanh quay đầu, học tập bắt chước theo chúng ta. Chúng ta không cần nói nhiều, không cần áp đặt.**

Chúng ta xa rời cảnh giới thuận cảnh nghịch cảnh, lên núi ở để giữ tâm Thanh Tịnh thì đó là Thanh Tịnh giả. Hòa thượng nói: “*Tất cả chúng sanh, mọi hoàn cảnh xung quanh chúng ta đều đang tăng thượng duyên cho chúng ta tu hành*”. Chúng ta đừng mong tìm sự an lạc từ hoàn cảnh, mà phải tìm sự an lạc từ trong tâm của mình. Chúng ta phải biết “*tiêu hóa*” hoàn cảnh xung quanh. Khi chúng ta có thể “*tiêu hóa*” được thì chúng ta có công phu. Công phu ở chỗ chúng ta “*tiêu hóa*” nhanh hay chậm. Nếu không “*tiêu hóa*” được thì ngày nào chúng ta cũng phiền não.

Hòa thượng nói: “*Bạn phải bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh. Tâm Thanh Tịnh tu được từ tất cả chúng sanh. Ta tiếp xúc hoàn cảnh phức tạp mà tâm ta Thanh Tịnh thì đây mới thật là Thanh Tịnh, mới thật là tu hành. Phật dạy chúng ta đem tâm Đại Từ Bi để tưới mát tất cả chúng sinh. Bạn đem tâm Đại Từ Bi đó để tưới mát tâm chúng sanh chính là bạn cúng dường chư Phật. Nếu bạn không tu từ nơi chúng sanh, bạn đi tìm Phật Bồ Tát thì bạn tu không có thành tựu*”.

Chúng sanh đầy tham sân si mạn. Chúng ta đem tâm Đại Từ Bi đó để tưới mát tâm chúng sanh, làm được như vậy chính là cúng dường chư Phật vì chúng sanh chính là chư Phật tương lai, tất cả chúng sanh đều là Phật sẽ thành.

Hòa thượng nói: “*Nếu bạn không từ nơi chúng sanh mà tu, bạn đi tìm Phật Bồ Tát để tu thì bạn tu không thể có thành tựu. Bạn phải tu từ nơi thân của chúng sanh. Chúng sanh thường xuyên làm phiền bạn, giúp bạn được rèn luyện. Chư Phật Bồ Tát không bao giờ gây phiền não cho bạn nên bạn cảm thấy dễ tu. Giúp đỡ chúng sanh chính là giúp đỡ chính mình. Thành tựu chúng sanh chính là thành tựu chính mình. Chúng ta thấy chúng sanh chưa thành tựu thì chính mình chưa thành tựu. Các vị nhất định phải nên biết, thành tựu tâm THANH TỊNH, tâm BÌNH ĐẲNG, tâm TỪ BI của chính mình thì đây chính là Phật pháp. Muốn thể hiện được tâm THANH TỊNH, tâm BÌNH ĐẲNG, tâm TỪ BI của chính mình thì ta phải đối mặt với chúng sanh. Chúng ta dù ở trong nghịch cảnh hay thuận cảnh thì tâm mình đều không chướng ngại. Chướng ngại là việc của họ*”.

Nhà Phật có câu: “**Nghịch đến thuận nhận**”. Chúng ta phải biết cách tiếp nhận nghịch cảnh, không trốn chạy thì oán kết mới được “*tiêu hóa*”. Nếu chúng ta trốn chạy thì oán kết không thể hết được, nó cứ lây rây mãi. Nhiều đời nhiều kiếp ta đã gây nhân quả, gây chướng ngại nên đừng mong không chướng ngại. Chúng ta phải cảm ơn chướng ngại vì trong cuộc đời, chướng ngại và khó khăn giúp tâm chúng ta luôn luôn đề cao cảnh giác, tu hành dũng mãnh tinh tấn.

Bài học hôm nay, Hòa thượng nói: “**Chân thật tu hành phải từ nơi chúng sinh mà tu. Từ nơi hoàn cảnh thuận nghịch, chúng ta phải khởi lên tâm THANH TỊNH, tâm BÌNH ĐẲNG, tâm ĐẠI TỪ BI. Trong hoàn cảnh thuận nghịch, chúng ta không phiền não. Chúng ta đem Tâm Đại Từ Bi để tưới tẩm tâm khô cằn, tâm tham sân si mạn của họ thì tâm tham sân si của họ tự nhiên cũng bị trôi sạch. Dù chúng sanh cương cường thế nào, chúng ta dùng hằng tâm để đối tốt với họ thì kết quả rất thù thắng**”.

Thầy đã cảm hóa hàng xóm xung quanh, chân thành quan tâm, chân thành tặng quà, tặng rau sách, bánh kẹo cho gia đình của họ. Họ lúc đầu ganh tị với Thầy, bây giờ họ đã trở nên gần gũi kính phục Thầy. “**Nghịch đến thuận nhận**”. Khi tâm ta không còn nghịch cảnh, thì ta sẽ không gặp nghịch cảnh. Khi tâm ta không còn sự đối đầu, thì ta sẽ không gặp sự đối đầu. Khi tâm ta còn sự đối đầu, thì ta sẽ gặp sự đối đầu. Bồ Tát thường tư duy thiện pháp, thường xuyên quán chiếu trước khi làm. Nếu làm việc mà có kết quả tốt đẹp thì các Ngài mới làm. Nếu làm việc mà gây oán kết, tạo oan gia thì Bồ Tát không làm. Chúng ta tìm Phật Bồ Tát để tu thì không có cách nào để tu.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!